

vendigt, at Staten træder til, og at det bliver Staten, som i nogen Maade er prisregulerende; det maa følge af hele den Udvikling, vi er kommet ind under. Jeg tror, det vil være heldigt, at vi gør os det klart, og jeg mener, at det; til Dels maa blive paa den Maade, at Dyrtdsforanstaltninger bliver gennemført; deri er jeg fuldkommen enig med den ærede Ordfører for mit Parti.

Men der er mange Spørgsmaal, som hænger sammen med disse Forhold, og jeg er fuldt ud enig med den højtærede Indenrigsminister i, at det vil være ønskeligt, at Kommunalbestyrelserne har nogen Frihed til at gaa frem paa den Maade, de anser for den bedste under Hensyn til de stedlige Forhold. Det vil have sin store Betydning. Naar Priserne er fastsatte af Staten i det Omfang, som man nu bliver enig om og finder formaalstjenligt, vil der altid blive tilbage en hel Del Opgaver, som vil komme til at paa-hvile Kommunerne, men her bør Kommunalbestyrelserne staa saa frit som muligt. I første Linie af Lovforslagets § 1 omtales Tidsrummet fra den 1. Juli 1918 til 31. Marts 1919, men jeg skal i denne Forbindelse fremhæve, at Kommunalbestyrelserne i vidt Omfang maa staa frit med Hensyn til den Understøttelse, de vil uddele til de forskellige Aarstider. Der er nemlig ikke lige stor Trang alle Vegne, og der er heller ikke lige stor Trang til de forskellige Aarstider. Kommunalbestyrelserne ude i Landkommunerne maa i Sommertiden kunne indskrænke Understøttelsen og til andre Tider kunne understøtte lidt rigeligere. Navnlig for Tiden er der et stort Antal Mennesker, de saakaldte Sæsonarbejdere, af hvilke mange tjener lige saa meget i 2—3 Maaneder, som f. Eks. den Samfundsklasse, til hvilken jeg selv hører, nemlig Funktionærerne, tjener hele Aaret. Jeg mener, at man nødvendigvis, naar man skal tage Bestemmelse angaaende de Dyrtdsforanstaltninger, der skal træffes overfor den førstnævnte Klasse Mennesker lige saavel som overfor os, maa tage Hensyn til den Aarsfortjeneste, de har haft, [saa at man ikke uden videre gaar ud fra, at naar de er færdige med at have de store Fortjenester, er de ogsaa uden videre kvalificerede til at faa det størst mulige Tilskud fra Kommunen og Staten i Dyrtdsforanstaltninger. Det vil være en Uretfærdighed imod de mange andre Middelstandsfolk, der sidder med de smaa faste Indtægter, som er for-

delte hele Aaret rundt, Folk, som paa mange Maader bliver haardt beskattet og under de nuværende Forhold er under et ret haardt Tryk. Jeg haaber, de ikke maa blive glemte, thi det er ikke Folk, der er arbejdsløse og heller ikke Folk, der er arbejdsuvillige, det er Folk, der gør deres Arbejde Dag efter Dag, og de har ogsaa Krav paa at have saadanne Kaar, at de kan leve. Jeg gør opmærksom paa dette, fordi jeg mener, at der i Sommermaanederne mulig vil være en stor Del af Sæsonarbejderne, som slet ikke hverken har Krav paa eller Trang til særlige Foranstaltninger. Der maa tages Hensyn til deres Aarsindtægt, naar man skal bedømme deres Trang, thi det er ikke rigtigt at opelske den Tanke hos Befolkningen, at man roligt kan bruge alt det, som man tjener, i den korte Tid man tjener det, og naar man saa er færdig med det, skal alle de andre Middelstandsmennesker betale store Skatter og Tilskud, for at vedkommende kan nyde godt af de Foranstaltninger, som de ønsker, i den Tid, de ikke har saa stor en daglig Fortjeneste.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger om Brændselsspørgsmaalet. Det er et af de Forhold, som er vidt forskelligt løste Landet over, og det afhænger saa uhyre meget af, i hvilken Egn man bor. Jeg synes ikke, at det er helt rigtigt, at det er bestemt i den paagældende Lovs § 1, at Kommunerne kan anvende de til Brændsel bestemte Penge til, hvad de ellers finder for godt, hvis de ikke har Brug for dem til Brændsel. Jeg er enig med den ærede Ordfører for mit Parti i, at der muligvis kunde være andre Ting, som Kommunerne kunde være bemyndigede til at anvende saadanne Beløb til, men jeg mener, at det maa fastslås i Loven, hvad det skal være. Hvis der paa en Egn ikke er Trang til at anvende disse 9 Kr., saa skal der være antydte andre bestemte Omraader, paa hvilke de kan anvendes, men det skal ikke uden videre overlades til Kommunalbestyrelsernes Forgodtbefindende at bestemme, hvor de vil lade disse Penge gaa hen. Der er mange Steder f. Eks. paa den Egn, hvor jeg bor, hvor der er ret store Tørvemoser og i Virkeligheden rigeligt med Brændsel, og jeg kunde godt tænke mig, at der var adskillige Kommuner, som slet ikke har Brug for disse Penge. Jeg har ikke det mindste imod, at de saa bliver anvendt paa et andet Omraade, men vi maa have